

**maluj mŕu
εμειου vzhŕu**

marta dancigerová

nastole

Maluj můru nohama vzhůru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Dancingerová
Maluj můru nohama vzhůru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

maluj mŭru
ewewou vzhŭru

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

**maluj mŕu
ερωτου vzhŕu**

**marta
dancingerová**

nastole

© Marta Dancingerová, 2024

Illustration © Barbora Müllerová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-206-9

ISBN e-knihy 978-80-7448-208-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-211-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-7448-212-0 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

OBSAH

Anička	9
Franta, 1939	27
Výtah 1	31
Franta, 1944	49
Výtah 2	59
Franta, 1952	69
Výtah 3	73
Franta, 1956	79
Dita	85
Franta, 1958	97
Výtah 4	105
Franta, 1959	113
Hubertův Doslov	121
Slovo Drzé Autorky	128

ANIČKA

Lehká nervozita ji paralyzovala a zdržovala v běžných ranních činnostech. Jako by si o její žaludeční stěnu někdo ochlazoval horký čaj. Tam a zase zpátky. Chvilková úleva a hned nato vlna horkého nepohodlí, která vás donutí se zastavit a vyfouknout úzkou štěrbinou v ústech proužek teplého vzduchu.

Anička se chystala udělat něco na její vkus velmi neobvyklého, možná šíleného, a zároveň něco, s čím by její babi Franta rozhodně nesouhlasila. Ale co. Babi je po smrti. Už sedm měsíců. Aničce po ní zbyla stará chalupa, pár dřevěných ptačích budek, půda plná hraček, jedna fotografie a samozřejmě precizní výchova, na kterou dennodenně narážela a snažila

se ji teď po babiččině smrti ze sebe setřást jako kočka přebývající chlupy.

Anička byla krásná. Jemně nádherná. Jako jarová bublina z bublifuku. A to nebyla náhoda, že zrovna jako jarová bublina z bublifuku, protože Anička bubliny milovala. Už od dětství ji fascinovala ta lehkost. Vždycky když koukala na vznášející se duhovou bublinu, pomyslela si se svým typickým snílkovstvím: V jarové bublině bych chtěla obletět svět.

Pracovala jako vědkyně. Zkoumala pohyb bublin v tlakových nádobách. Samozřejmě. Kdo jiný by měl tento výzkum dělat než ten, kdo miluje bubliny a nevádí mu je o samotě hodiny a hodiny pozorovat.

Anička si uvědomovala, že je důležité, co si dneska vezme na sebe. Potřebuje se cítit dobře. Většinou nebyla zvyklá přemýšlet o módě, běžný den totiž trávila v bílých kalhotách a plášti, pod kterým měla většinou reklamní tričko nějaké farmaceutické firmy. Pro tuto příležitost si tedy musela pořídit nový outfit. Rozhodla se pro zvonové džíny s nenápadným srdíčkem na zadní kapsičce a proužkovanou košili. Cítila se dobře a o tom, jestli se v něm bude líbit mužům, moc nepřemýšlela. Nechtěla přece muže povrchního. Chtěla někoho, komu se bude líbit její duše. A když ne, tak hlavně ať má rychlé spermie.

Aničce šlo totiž hlavně o dobrou genetickou informaci, ten zbytek popravdě zas tak moc neřešila. Vlasy si svázala do uzlu a ofinu, kterou si nechávala dorůst, sepnula nahoře kovovou sponkou.

Věděla, že tohle by se babi vůbec nelíbilo, a i proto jí to vlastně připadalo docela vzrušující.

Rty si přejela tónovacím jelením lojem a dala ho do kabelky společně s telefonem a dezinfekčním gelem vlastní výroby, který voněl po meduňce.

Navzdory nervozitě se dokázala vypravit z domu celkem rychle. Zkontrolovala ještě adresu na letáku a přesvědčila se, že opravdu ví, kde přesně to je, a vyrazila z domu jako vždy... pravou. Cesta jí měla zabrat asi půl hodiny.

Anička žila v jednom větším okresním městě s velice dobrou dopravní infrastrukturou, ve svém okolí měla i školky a školy se skvělou reputací a spoustu dětských hřišť a herniček... Kvůli stále narůstající chuti stát se matkou si tohle všechno zjistila do posledního puntíku.

Nastoupila do tramvaje a pohled jí hned ulpěl na mamince s kočárkem, která zrovna nabízela svému rozkošnému půlročnímu chlapečkovi křupku. Chlapeček si ji vzal, po chvíli si všiml, že se na něj Anička usmívá, a se zavýsknutím ji zahodil na zem. Asi aby ji pobavil.

Anička milovala děti a její biologické hodiny odbíjely tak hlasitě, že si i ona sama říkala, že to snad musí být velké nástěnné kukačky, které slyší celý svět.

Jen potenciální tatínek jejich odbíjení pořád neslyšel, nebo mu možná připadalo nepříjemně rušivé.

Aniččin vztah k mužům by se dal definovat jedním slovem. Lhostejnost. Nikdo ji nenaučil, že by muže měla k něčemu potřebovat. Babi Franta totiž chlapce nikdy nepotřebovala a tuhle svoji zkušenost dost důsledně předala i své vnučce. Dokonce i v dobách její puberty byla přesvědčivější než Aniččina stoupající hladina hormonů. Jakéhokoli chlapce, který se ochomýtal okolo, dokázala odradit nebo znemožnit tak, že už se nikdy neukázal. Děla to různými způsoby.

Jednou to vypadalo, že se Anna opravdu zamilovala, chlapce dokonce přivedla na malý nedělní oběd. Jenže po tom, co ho babi vyzpovídala mnoha vlezlými otázkami včetně dotazů na choroby celé rodiny, dala nenápadný pokyn jejich psu Vratíkovi: „Obsluž pána.“ Bylo to tiché, ale Anička to slyšela a Vratík taky. Hned se rozběhl a občůral Milano-vi nohu, a ještě mu roztrhl kalhoty. Milan utíkal pryč s čvachtající botou. Nechápal, čemu se ty dvě smějí. Co ale chápal, bylo, že do jejich světa nikdy nezapadne.

Svět babi Franty a její vnučky Aničky byl uzavřený, křehký a tak nedotknutelný, že každý, kdo je zažil společně, jako by četl nad jejich hlavami ceduli: „Nevstupovat. Hájený majetek.“

„Nikdy jsem chlapa k ničemu nepotřebovala,“ vykládala s mírnou zahořklostí ve znělém hlase babi, když

v hlubokém předklonu a s protaženými stehenními svaly jako primabalerína plela záhony, sekala dříví, čistila odpad nebo dláždila chodník.

Aniččina babička Franta byla jedna z nejkouzelnějších žen, které kdy vesmír poslal na naši Zem. Na jednu stranu rozhodně a na tu druhou vůbec ne. Vychovávala Annu s tak velkou láskou, obětavostí a horlivostí, že by tomu klidně někdo mohl říkat i krutost. Byla po všech stránkách tak košatá, že už pro Annu nezbyvalo moc prostoru rozvinout se do svých vlastních světových stran.

Když Franta vzala tenkrát maličkou Annu do rukou, vnímala ji jako náhradu za Hanku, která porod té malé bytosti nepřežila, která ho nikdy přežít nemohla, protože měla vrozenou vadu, o níž do té chvíle nikdo nevěděl. Řekla si, že tomuhle děcku udělá nejkrásnější dětství, vychová ho v té největší lásce a nikdy, nikdy nedopustí, aby mu někdo ublížil. Zavře to děcko do malé bezpečné bubliny, kam pustí jen to, co bude chtít a co bude požadovat za dobré.

Jen to jí pomůže překonat tu neuvěřitelnou bolest. Bolest a další strach o někoho tak blízkého.

Pro Aničku byla babi vším. Něžný obr s vráskami na pažích, zámek se spoustou tajemných komnat. A stejně. Stejně i přes tu nekonečnou lásku, kterou k babi cítila, si občas musela přiznat, že má opravdu jen kousek k tomu ji nenávidět. Za tu její urputnost, kterou si začala uvědomovat až teď, když se jako hříbě snažila postavit na vlastní nohy.

Jenže vždycky když Anička cítila vztek na babi, okamžitě se objevilo něco, za co ji tak moc milovala a kvůli čemu se jí oči zalily slzami. I teď během cesty na kurz, když se držela žluté tyče, kymácela se v tramvaji a maminka s kočárkem už dávno vystoupila.

Právě se jí vybavil třetí šuplík v babiččině kredenci, vonící lékořicí a bonbóny, které tajně ujídala a při tom pozorovala babi, jak ji u toho sleduje a dělá, že to nevidí. A někdy jí jen tak naoko pokárala, ať se tolik necpe.

„Babi, kde máš dědu?“ ptala se někdy Anička.

„Jaký kus ledu?“ odpověděla babi.

„Dědu kde máš, babi?“ zeptala se znovu Anička a už se začala smát, protože věděla, co babi začíná hrát za hru.

„Že s tím nadělám moc vědu?“ Babi hrála hluchou bábu z Perníkové chaloupky a vytahovala si při tom ušní lalůček do strany, jakože neslyší. Anička se smála a po chvíli vyptávání nechala, protože věděla, že to nemá cenu. Babi jí prostě některé věci říct nechce. A Anička věří, že jí říká jen ty, které slyšet má.

To až později, když byla Anička starší a ptala se zas a znova, tak jí babi odpovídala: „Než abych prala trenky a ponožky nějakému ožralovi, to budu radši navždycky sama.“

Podobně to bylo i s otázkou na rodiče:

„Babi, kde mám rodiče?“ zeptala se asi ve dvou letech. Nikdo jiný by jí nerozuměl, protože Anna dlouho jen nesrozumitelně žvatlala, ale Františka moc dobře věděla, na co se ptá.

Tenkrát zrovna zalévala bílou ranní kávu a možná, možná Annu na chvíli nechala bez pozornosti, bez dozoru, bez své intenzivní energie, nechala ji přemýšlet a to malé děcko jí to hned vrátilo touhle otázkou.

„Nešlo to. Máš mě,“ vypadlo z babi tenkrát a jí samotné bylo jasné, že takhle odpověď to dítě uspokojí jen na pár dalších dní a že ta otázka přijde znovu.

A tak do sebe rychle nalila bílou kávu, otevřela vrátka na půdu, vytáhla spoustu starých hadrů, čepců a bot a sehrála Anně pohádku o Sněhurce a sedmi trpaslících, včetně všech sedmi trpaslíků, a Anna se smála a pištěla a radostí skákala tak vysoko, až se několikrát počůrala. A aby to nebylo málo a další otázka na rodiče přišla – pokud možno – až za dlouho, tak odpoledne jí postavila ve stromě ze starých prken domeček a nainstalovala tam Anně křeslo a budku pro ptáčky. Budka byla krásná, dřevěná, červené barvy, měla dokonce několik pokojíčků a vlevo dole měla do červeného dřeva vyryto EB. Anička si myslela, že to znamená elitní budka. Protože to byla elitní budka. Babi jednoho ptáčka upletla, vycpala

vatou a připnula kolíčkem na větev, aby budku hlídal. Anně svítily oči jako na pouti. Tyhle dny jen máloco překonalo a jediný, kdo je mohl ještě vylepšit, byla jen a jen babi Františka. Otázka na rodiče zazněla ještě několikrát a odpověď byla jediná věc, kterou si babi vzala s sebou do hrobu. Řekla jí jen, že to nikdy nevysloví, že jí to nikdy neprojde přes ústa, a taky že neprošlo. Anna se pravdu o své matce dozvěděla od kamarádky Renaty, respektive od jejich rodičů, a byla to jedna z věcí, které babi nikdy neodpustila. Možná to občas chápala, ale nedokázala jí prominout, že se v této věci zachovala jako srab. Její babi. Františka tak nevědomky donutila Annu lámat nekončící lásku, kterou k ní cítila, do pocitu neuvěřitelného nespravedlivého vzteku, který v Anně rostl jako vlezlý svízel. Teď je babi mrtvá. Anně zůstaly vzpomínky, chalupa s půdou, výzkum o pohybu bublin v tlakových nádobách a jedna fotografie, na které byla její maminka asi osmnáctiletá. Krásná, s rozcuchanými vlasy a vysmátá od ucha k uchu. Kostnaté hubené paže jí vystupovaly z pleteného tílka a krk jí zdobil zlatý řetízek s medailonkem. Anička tu fotku znala nazpaměť. Kdykoli zavřela oči, viděla ji do posledního záhybu na mamčině těle. Viděla každý vlas zasunutý do vysokého copu.

Díky babi při pohledu na tu fotografii nikdy neplakala.

Babi při vši té urputné lásce, s jakou Annu vycho-
vávala, zapomněla na jednu důležitou věc. Že tu
nebude věčně. I když Annu několikrát napadlo, že
tu možná věčně bude. Ale pak se babi rozšířila ra-
kovina do celého těla a Anička byla svědkem toho,
jak ztrácí sílu, jak jí nechutná jíst a jak se nutí zve-
dat koutky úst do úsměvu a působí si tak ukrut-
nou bolest, jako by jí na žvýkacích svalech ležely
olověné činky. Během babiččina táhlého umírání se
Anna přirozeně díky pudu sebezáchovy začala od-
poutávat. Občas přišla a naznačila Frantě, že udělala
nějaké vlastní samostatné rozhodnutí. Jen tak, bez
jejího souhlasu. Františka ji přitom držela za ruku,
hladila jí hřbet dlaně a lehce pokyvovala se lživým
pocitem, že nad tím vším ještě kontrolu má. Že se jí
Anna ve skutečnosti přišla jen zeptat, jestli to tak či
onak může udělat.

„Chtěla bych se stát vědkyní,” řekla jí třeba jed-
nou u postele, aniž by věděla, jestli je Františka vů-
bec vzhůru. Jejich dvě ruce, mladá, vyhlazená, a sta-
rá, zvrásnělá, ležely vedle sebe pokojně jako učitel
a žák.

Františka otevřela oči. Těžce zvedla koutky úst
a řekla: „Došlo k bezvýznamné ztrátě věrnosti,”
a oči zase zavřela. Usnula.

Anna si její slova vyložila pod svým, a to sice tak,
že už je na čase, aby začala vést vlastní život. Že
se Františka dobrovolně vzdává pravomocí a říká jí:
„Běž. A uč se chodit.” Ale jak? A s kým?

Není tedy divu, že Anna ve svých dvaceti pěti letech nikdy neměla delší vztah než na jednu noc a jednu snídani. A nebylo by to proto, že by o ni muži neměli zájem. I přes její plachost a jemnost v ní bylo něco neodolatelně silného a přitažlivého. Jenže Anně prostě při každé snídani, zatímco jí něžně cpal vidličkou kus svých míchaných vajec do úst, začal každý muž vadit.

Vždy když cítila, že by snad mohla udělat ten krok do neprobádaných vod lásky a zamilování, jako by v obýváku stála babi a svým pohledem vyzařovala směrem k Anně otázku: „To myslíš vážně, Aničko?“ nebo: „Aničko, neblázni, ten má od pohledu studený nohy!“ Anna zrudla uvnitř a možná i na povrchu a muž před ní se cítil najednou jak nahý v trní. Trapný a zbytečný. Babi byla pevnou zábranou k tomu, aby Anička podlehla citům k někomu jinému, i když její tělo s tím často vůbec nesouhlasilo.

Teď je ale babi pryč a Anička nutně potřebuje novou peřinu. Nové vrásčité paže nebo spíš malé baculaté ručičky.

Anna vystoupila z tramvaje, okamžitě si vydezinfikovala ruce dezinfekčním gelem a šla dál.

„No co, už je to sedm měsíců, co tu není. Mám právo začít dělat voloviny,“ ujišťovala se, že její dnešní plán není marný, protože pohled na adresu na zadní straně letáčku ji opět trochu znervózněl.

„Musím se v tom naučit chodit i bez ní. Není na co čekat. Moje tělo je v ideálním reprodukčním věku a já toho mám tolik, co bych tomu děcku mohla dát. Plnou půdu hraček. Pohádku o Sněhurce... sebe.“

V hlavě se jí honily stále stejné myšlenky, které ji poháněly a pomáhaly překonávat strach z nového začátku. I když musela uznat, že jít na kurz *Teorie námluv* jako figurantka je něco, co by se dalo považovat za velice svérázný začátek. Minimálně to bylo něco, co ji babi rozhodně neučila. Nechat se „namlouvat“ hned několika muži najednou a doufat, že mezi nimi bude ten pravý, jí připadalo bláznivé, ale na druhou stranu možná stejně vzrušující jako pohybující se bubliny ve zkumavkách. Navíc za to dostane pět tisíc korun, které by ráda využila na další část výzkumu nebo v ideálním případě na pleny.

Když vystoupila z tramvaje a šla ještě kus cesty, nervozita ji začala opouštět. Už si o její břišní stěnu nikdo neochlazoval čaj. Zahlídla se ve výloze a uznale na sebe pokývla, protože na černobílém odraze neviděla nic špatného.

„Babi?“ špitla si pro sebe, jako by chtěla slyšet, jestli ji babi sleduje, a sama si odpověděla: „No už běž běž...“ Mrkla na sebe a přešla už jen kolem několika domů, až dorazila na tu správnou adresu.

Vytáhla z kabelky už poněkolikáté letáček, na kterém stálo:

*Hledáme figurantku do oblíbeného a úspěšného kurzu
pro pány i dámy!*

*Tvým úkolem není nic víc než si užít pozornost
všech zúčastněných mužů a žen!*

*Pokud jsi single, máš ráda randění a nevadilo by ti,
kdyby tě někdo sbalil, hledáme právě tebe!*

KURZ: Teorie námluv!

B

Ještě jednou zkontrolovala, jestli to sedí, a sedělo. Přiblížila se ke zvonkům u vchodu do budovy. Všude samá jména, a nikde název kurzu.

Dumala nad tím, jak se dostane dovnitř, a až teď jí došlo, že na letáčku není jediný telefonní kontakt. Zatímco jí jemný vánek pročesával vlasy, bloumala pamětí – ten telefon tam ještě dneska ráno musel být napsaný, vždyť s tím mužem mluvila. Náhle se z mikrofonu u zvonků ozval hlas.

„Slečno, hledáte něco?“

Anna se lekla a zprvu nechápala, odkud hlas vychází.

„Ano, já... jdu na kurz Teorie námluv,“ řekla s ústy nalepenými na mikrofon a trochu se styděla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Maluj můru nohama vzhůru.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.